

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 3036/10
14.07.2010. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Виде Петровић-Шкери и Весне Поповић, чланова већа, у парници тужиље С.Т. из К., чији је пуномоћник И.В., адвокат из К., против туженог Н.Т. из К., чији је пуномоћник М.П., адвокат из К., ради развода брака, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Окружног суда у Крушевцу Гж.2148/09 од 14.12.2009. године, у седници одржаној 14.07.2010. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Окружног суда у Крушевцу Гж.2148/09 од 14.12.2009. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Окружног суда у Крушевцу Гж.2148/09 од 14.12.2009. године, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Општинског суда у Крушевцу П.201/09 од 14.10.2009. године у ставу пет изреке којим је утврђено да малолетна деца странака, мал.А. и мал.Б.Т. имају право становања заједно са мајком С. којој су поверена на самостално вршење родитељског права у једнособном стану који се налази у К., ближе описан у том делу изреке које ће трајати до пунолетства мал.Б. (...) и обавезан тужени да ово трпи и испражњен стан од ствари и лица преда тужиљи као законском заступнику малолетне деце.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену, тужени је изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност побијане одлуке у смислу 399. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из чл.361. став 2. тач.9. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности, а ни повреда из тач.12. цитиране законске одредбе, јер побијана одлука садржи јасне и непротивуречне разлоге о одлучним чињеницама и може се са сигурношћу испитати.

Према чињеничном стању, брак парничних странака је разведен 14.10.2009. године, а малолетна деца поверена на самостално вршење родитељског права мајци. Отац је обавезан да плаћа издржавање малолетне деце и уређен је и начин контактирања између оца и малолетне деце. Тужиља ради у Здравственом центру у К. и других прихода нема. Приватно станује са дететом у гарсоњери од 30 м² коју месечно плаћа 100 еура и све остале дажбине. Тужени је власник стана у К., површине 33,41 м², по основу уговора о купопродаји који је закључен и оверен пред Општинским судом у К. од 22.10.2008. године за време трајања брака између њега и тужиље. Тужени за своје становање не користи овај стан (издаје га за 200 евра месечно), већ за то користи породичну кућу.

Код овако утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови закључили да малолетна деца имају право на habitatio – становање у стану заједно са својом мајком којој су поверени на самостално вршење родитељског права, у смислу чл.194. Породичног закона. Имајући у виду да је тужени власник стана, а да малолетна деца и мајка, овде тужиља, којој је поверено родитељско право, немају право својине на усељивом стану, већ живе у изнајмљеној гарсоњери, правилно су нижестепени судови закључили да је тужбени захтев основан. Ово право, супротно ревизијским наводима, не утиче на право становања туженог, пошто он и до сада није користио овај стан за становање. Право становања је конституисано у циљу обезбеђења заштите и бриге неопходне за добробит деце.

Право становања је право из корпуса дечијег права и у интересу родитеља који врши родитељско право. За остварење овог права закон предвиђа одређене услове: да је други родитељ власник стана на коме дете и родитељ који врши родитељско право стичу право становања; да дете и родитељ који врши родитељско право немају право својине на усељивом стану; да право становања траје одређено време – до пунолетства детета и да прихватање њиховог захтева за право становања не представља очигледну неправду за другог родитеља. У овом случају, испуњени су сви услови прописани чл.194. Породичног закона.

Супротно ревизијским наводима, оваквом одлуком није угрожено право становања туженог, нити усвајање оваквог захтева представља очигледну неправду за њега, јер како је то утврђено у поступку

пред нижестепеним судовима, тужени не користи овај стан, већ за становање користи породичну кућу.

Интересу малолетне деце морају бити подређени сви остали интереси. Тако и ревизијски навод да тужени овај стан издаје, не може бити од утицаја на одлуку да се на њему установи habitatio у корист малолетне деце јер интерес туженог за стицање имовинске користи мора бити подређен најбољем интересу малолетне деце за остварење права на становање.

У поступку је утврђено да је тужени власник стана на коме је установљено право становања, по основу купопродајног уговора, па нису основани ревизијски наводи да је спорно власништво на стану.

Тужбу за заштиту права детета могу поднети дете, родитељ детета, јавни тужилац и орган старатељства (чл.263. став 1.). Тужба се може поднети у погледу свих права која су детету призната Породичним законом, а нису заштићена неким другим поступком. Право становања детета јесте дечије право које није заштићено посебним поступком, а смештено је у одељак који се тиче имовинских права. Стога се управо на основу овлашћења из чл.263. став 2. Породичног закона заштита тог права може тражити у поступку и по правилима у спору за заштиту права детета. Осим што је овакав тужбени захтев усмерен на остварење права детета, он је постављен у парници која је између парничних странака вођена ради развода брака, вршења родитељског права и издржавања, па је супротно ревизијским наводима тужиља активно легитимисана за вођење овог поступка.

На основу чл.405. став 2. ЗПП, одлучено је као у изреци.

Председник већа - судија

Предраг Трифуновић,с.р.